

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. P.
przeciwko H. X.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odrzuca skargę kasacyjną na postanowienie o sprostowaniu wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 lutego 2014 r., sygn. akt I C [...], zawarte w punkcie I zaskarżonego wyroku;**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej w pozostałym zakresie.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] w punkcie I sprostował niedokładność w punkcie I wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 lutego 2014 r. polegającą na tym, że Sąd Okręgowy, uznając za bezskuteczną wobec powódki umowę darowizny określoną w sentencji jego wyroku, nie określił wierzytelności powódki objętej ochroną w następstwie uznania umowy darowizny za bezskuteczną. Dokonane przez Sąd Apelacyjny sprostowanie polegało na tym, że do sentencji wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r. dopisane zostały słowa określające wierzytelność powódki. W punkcie II wyroku z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r.

Pozwana wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r., obejmując nią zarówno rozstrzygnięcie co do sprostowania wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r., jak i co do oddalenia apelacji pozwanej od tego wyroku. Zarzuciła w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) naruszenie art. 350 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c., mające polegać na tym, że dokonując sprostowania wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny dopuścił się ingerencji w jego merytoryczną treść, i naruszenie art. 321 § 1 w zw. z art. 350 § 1 i 3 i art. 391 § 1 k.p.c., mające polegać na, będącym wynikiem przekroczenia granic sprostowania, orzeczeniu przez Sąd Apelacyjny ponad żądanie powoda. Na tej podstawie wniosła o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 stycznia 2015 r. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle orzecznictwa wierzytelność, której ochrony domaga się wierzyciel żądając uznania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią za bezskuteczną (art. 527 i nast. k.c.), musi być skonkretyzowana przez wierzyciela w powództwie przez wskazanie jej istnienia, tytułu prawnego i wysokości i w taki też sposób określona w sentencji wyroku uznającego czynność za bezskuteczną (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 1970 r., III CRN 546/69, OSNCP 1970, nr 10, poz. 192; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1995 r., III CZP 139/95, OSNC 1996, nr 1, poz. 17; wyroki Sądu Najwyższego z dnia

27 listopada 2003 r., III CKN 355/09, niepubl., z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, niepubl., i z dnia 13 kwietnia 2011 r., V CSK 313/10, niepubl.). Jeżeli powód określił wierzytelność, ale sąd, wydając wyrok uznający czynność prawną za bezskuteczną wobec niego, nie określił jej w sentencji tego wyroku, wówczas należy uznać, że sentencja zawiera niedokładność, którą należy sprostować na podstawie art. 350 k.p.c. Nie dochodzi w ten sposób do zmiany merytorycznej treści wyroku lub jej uzupełnienia, lecz jedynie do oddania rzeczywistej woli sądu rozstrzygającego sprawę, która przed sprostowaniem została wyrażona w sposób oczywiście niedokładny, niepozwalający na określenie skutków wyroku i ich zakresu.

Zawarte w punkcie I zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r. postanowienie o sprostowaniu wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r. nie podlegało więc zaskarżeniu skargą kasacyjną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2010 r., IV CSK 188/10, OSNC 2011, nr 7-8, poz. 86). W tym zakresie skarga kasacyjna pozwanej podlegała zatem odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Jeśli chodzi o zaskarżenie wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r. w zakresie oddalającym apelację pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r., to pozwana w skardze kasacyjnej powołała się na oczywistą zasadność skargi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., mającą wynikać z tego, że Sąd Apelacyjny miał się dopuścić powołanych w skardze naruszeń art. 350 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 321 § 1 w zw. z art. 350 § 1 i 3 i art. 391 § 1 k.p.c., związanych z niedopuszczalnym zdaniem pozwanej sprostowaniem wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r. Wobec ustaleń w kontekście oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej na postanowienie dotyczące sprostowania wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 lutego 2014 r. zawarte w punkcie I wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2015 r., należy stwierdzić, że nie została spełniona przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów należało w pozostałym zakresie odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).